

“Ἔργω εἰμι
ἢ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἱδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐργὸν λαλῶ ὑμῖν,
πνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 1' 63)

Ἔτος 108ον | Ἰούνιος 2018 | 4324

ΠΑΥΛΟΣ: ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο απόστολος Παῦλος ζεῖ ανάμεσά μας. Καὶ θὰ ζεῖ. Ἐχει ἄμεση σχέση μετὰ τὴ ζωὴ μας. Αὐτός, ὁ «πρῶτος μετὰ τὸν Ἔνα», ὅπως πολὺ ταιριαστὰ τὸν χαρακτήρισαν, ἔχει μετὰ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ τὸν πρῶτο καὶ τὸν τελευταῖο λόγο στὰ μεγάλα προβλήματα τῆς κοινωνίας μας, γιὰ τὰ ὅποια τόσοσ λόγος γίνεται.

Ἄν θελήσουμε νὰ τὸν ἀντικρίσουμε ὡς Ἕλληνες, μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι τοῦ χρωστᾶμε σχεδὸν τὸ πᾶν. Ὅχι μόνο γιὰ τὸ μᾶς πρόσφερε τὸ αἰώνιο, ἐκεῖνο ποὺ ἀπετέλεσε τὴ βάση τῆς υπάρξεώς μας, ἀλλὰ γιὰ τὸν γνήσιο Χριστιανισμό μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ διαφυλάξουμε τὸν προγονικό μας θησαυρό. Γιὰ νὰ ἀποτελεσθεῖ ἔτσι ἡ θαυμαστὴ σύνθεση τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος.

Ἄν τὸν ἀντικρίσουμε ὡς Εὐρωπαῖοι, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι σ' αὐτὸν χρωστᾶμε τὸν πολιτισμό μας. Ἡ ὥρα ποὺ πρωτοπάτησε τὸ πόδι του στὴν Εὐρώπη, ἐκεῖ στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, ἔμεινε ἱστορική. Ἀπὸ τότε ἀνοίγει ἡ πελώρια πύλη, ἀπὸ ὅπου ξεκύνεται ὁ χείμαρρος τοῦ φωτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ τὸ φῶς, αὐτὸ τὸ πνεῦμα, δημιουργεῖ τὸν μοναδικὸ πολιτισμό, ποὺ ἀναχαιτίζει ὅλα τὰ κύματα τοῦ βαρβαρισμοῦ. Εἶναι γενικὰ παραδεκτὸ πὼς τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἔχουν χριστιανικὴ θεμελίωση, παῦλειο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε.

Ἀλλὰ θὰ θαυμάσουμε ἀκόμη περισσότερο τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ἂν τὸν δοῦμε πιὸ πολὺ ὡς ἄνθρωποι. Ὡς ἄνθρωποι ποὺ ζοῦμε σὲ μιὰ κοινωνία ἀνθρώπων, ἡ ὁποία βασανίζεται μετὰ τόσα προβλήματα καὶ μαστίζεται ἀπὸ τόσες ἀμφιβολίες. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔρχεται ὁ γίγαντας αὐτὸς τοῦ πνεύματος νὰ παρασταθεῖ στὶς ἀμφιβολίες μας, νὰ δώσει τὴ σφραγίδα τῆς λύσεως στὰ κοινωνικά μας προβλήματα.

Στὸ πρόβλημα τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων, τῶν ἀνθρώπων γενικότερα. Σήμερα ποὺ τόσο παράφωνα διδάγματα κυκλοφοροῦν ανάμεσα στοὺς λαοὺς μοναδικὴ παραμένει ἡ ἀπάντησή του: «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἶς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 28).

Πόσο ἀκόμη ἀγωνίστηκε γιὰ τὰ μεγάλα συνθήματα τῆς ἀδελφότητος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὰ ὅποια καπηλεύονται μέχρι σήμερα οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ! Ὁ μέγας Ἀπόστολος ὄχι μόνο τὰ διεκήρυξε μετὰ παρρησία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔζησε μετὰ ὅλη τους τὴν πληρότητα. Πόσες φορές προσφωνεῖ μετὰ ἐκεῖνο τὸ τρυφερὸ «ἀδελφοί μου» ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς συνανθρώπους του!

Ἀρκεῖ νὰ ἀνοίξουμε τὸ 1γ' κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του, γιὰ νὰ θαυμάσουμε ἐκεῖ τὸν ὑπεροχότερο ὕμνο ποὺ ἔψαλλαν ποτὲ ἀνθρώπινα χεῖλη στὴ «μείζονα» τῶν ἀρετῶν, τὴν ἀγάπην.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἀκόμη ὁ κατ' ἐξοχὴν κήρυκας τῆς δικαιοσύνης. Δὲν «μετασχηματίζεται ὡς διάκονος δικαιοσύνης» (Β' Κορινθ. 1α' 15), ἀλλὰ ζεῖ «ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ» (Ἐφεσ. ε' 9) καὶ τὴν «διώκει» (Α' Τιμόθ. στ' 11). Προσπαθεῖ καὶ ἀγωνίζεται νὰ τὴν ἀποκτήσει, νὰ τὴν κατακτήσει.

Ἄν κάνουμε μιὰ ἀπλῆ ἔρευνα στὶς θεόπνευστες ἐπιστολές του, θὰ λάβουμε ἀπάντηση καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα φλέγοντα θέματα μετὰ διαρκῆ ἐπικαιρότητα: Τὸ πρόβλημα τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας, τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν κλπ.

Ἰδιαίτερα ὁμῶς βλέπουμε τὸ φτερωτὸ Ἀπόστολο ὡς Χριστιανοί. Ἀντικρίζοντάς τον μένουμε πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἔκπληκτοι. Ὁ θαυμασμός μας γι' αὐτὸν γίνεται ἀπεριόριστος. Ὅχι μόνο γιὰ τὴ δράση του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ κατακόρυφο πνευματικὸ του ἀνέβασμα. Στὸ πρόσωπό του ἀναγνωρίζουμε τὸν οὐράνιο ἄνθρωπο καὶ τὸν ἐπίγειο ἄγγελο. Ἡ ζωὴ του, ἔστω κι ἂν κύλησε στὴ γῆ, ὁμῶς ἦταν πραγματικὰ οὐράνια. «Ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» εἶπε στοὺς Φιλιππισίους (γ' 20).

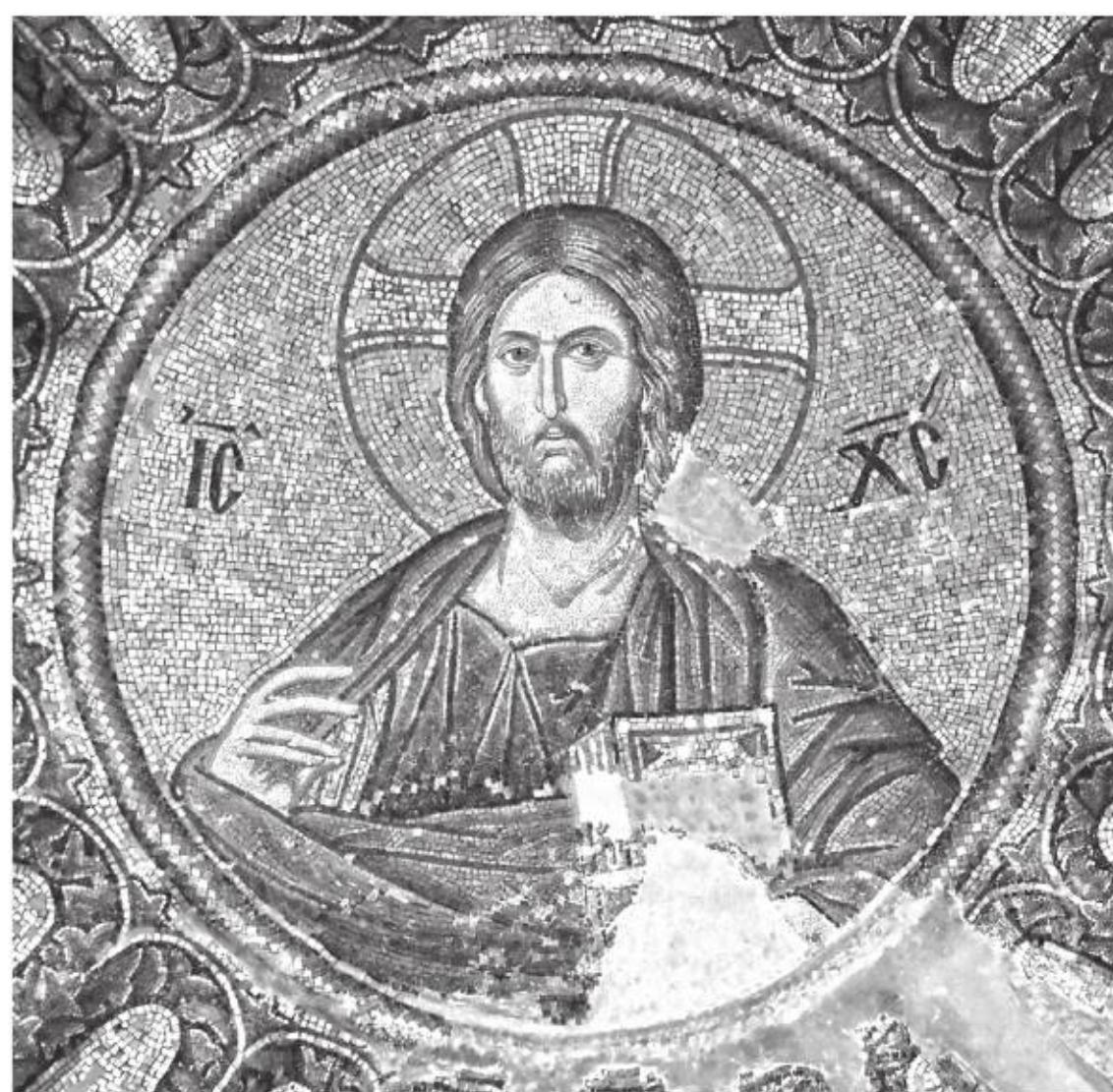
Καὶ τὸ ἐρώτημα προβάλλει: Ποῦ ὀφείλει τὸ μεγαλεῖο του αὐτό; Μήπως στὴ μεγαλοφυΐα του, στὶς ἀδιαμφισβήτητες ἰκανότητές του, στὴ μόρφωσή του; Δὲν τὰ ἀρνεῖται κανεὶς αὐτά. Ἦταν ἴσως τὸ μεγαλύτερο πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ὅπωςδήποτε θὰ ἔκανε κάτι σημαντικό, κάτι μεγάλο στὴ ζωὴ του. Δὲν ἱκανοποιεῖ ὁμῶς πλήρως αὐτὴ ἡ ἀπάντηση. Γιὰ τὴν ἀπάντηση ἀνθρώπινη, ἔστω καὶ ἡ πιὸ μεγάλη, δὲν δημιουργεῖ στὴ γῆ οὐράνιο ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ ἄς ρωτήσουμε τὸν ἴδιο. Κι ἐκεῖνος μᾶς τὸ λέει καθαρά: «οὐκ ἐγώ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί... χάριτι Θεοῦ εἰμι ὁ εἰμι» (Α' Κορινθ. 1ε' 10).

«Μιμηταί μου, λοιπόν, γίνεσθε, καθὼς καὶ γὼ Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. 1α' 1).

**Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ζεῖ
ἀνάμεσά μας. Ἐχει ἄμεση
σχέση μετὰ τὴ ζωὴ μας.
Ἔρχεται ὁ γίγαντας αὐτὸς
τοῦ πνεύματος νὰ παρασταθεῖ
στὶς ἀμφιβολίες
μας, νὰ δώσει τὴ σφραγίδα
τῆς λύσεως στὰ κοινο-
νικά μας προβλήματα.**

ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ;

Μπορούμε να φαντασθούμε την κατάθεση ενός μάρτυρα που τίποτα δεν είδε και τίποτα δεν άκουσε; Για να βεβαιώσεις και να πιστοποιήσεις κάτι, είναι απαραίτητο να έχεις προσωπική γνώση και εμπειρία. Να έλθουμε τώρα στο πιο μεγάλο γεγονός της ανθρωπότητας, στην πιο πολυσυζητημένη μορφή της ιστορίας, τον Ίησοϋ Χριστό. Δυο χιλιάδες χρόνια τώρα αποτελεί το κέντρο της ιστορίας και του πολιτισμού. Μεγάλες και άγιες ψυχές έχουν ζήσει τα πιο ιερά σκιρτήματα, τις πιο δυνατές συγκινήσεις από την έμπνευση της θείκης Του μορφής. Για τους μαθητές και τους πρώτους Χριστιανούς, ο Ίησοϋς Χριστός, ήταν το πᾶν, «**ὁ Λόγος τῆς**

τοῦ λόγου τῆς ζωῆς» (Α΄ Ἰωάν. α΄ 1). Αὐτὴ πᾶν δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ μαρτυρία. Εἶναι μιὰ συγκλονιστικὴ διαβεβαίωση που πηγάζει ἀπὸ μιὰ καρδιά μὲ ἔντονες βιωματικὲς ἐμπειρίες. Καὶ δὲν ἦταν μαρτυρία μόνο τοῦ εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων μαθητῶν.

Τέσσερα ἀποδεικτικὰ ρήματα τὸ ἕνα ἰσχυρότερο τοῦ ἄλλου: «**Ἀκηκόαμεν**». Ἀκούσαμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ αὐτιά. Ὑπήρξαμε αὐτήκοοι μάρτυρες. Ἀκούσαμε τὸν ἴδιο τὸν θεῖο Διδάσκα-

λο. Καὶ ὄχι μόνο ἀκούσαμε, ἀλλὰ καὶ «**ἑώρακαμεν**». Εἶδαμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια. Δηλαδὴ ἔχουμε προσωπικὴ ἐμπειρία. Τὸν ἀκούσαμε, τὸν εἶδαμε, τὸν θαυμάσαμε. Τὸν ἀκούσαμε νὰ διδάσκει «**ρήματα ζωῆς αἰωνίου**» (Ἰωάν. στ΄ 68). Τὸν εἶδαμε νὰ θαυματουργεῖ. Τὸν εἶδαμε στὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως που «**ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος**» (Ματθ. ιζ΄ 2). Τὸν εἶδαμε πάνω στὸν σταυρό. Τὸν εἶδαμε ἀναστημένο, ἀναλαμβάνόμενο στὸς οὐρανοὺς. Ἡ προσωπικὴ γνώση ἔγινε βαθιὰ γνωριμία.

Καὶ αὐτὸ ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς. Νὰ γνωρίσουμε τὸν Χριστὸ δὲν εἶναι νὰ ἀκούσουμε κάτι γι' Αὐτόν. Εἶναι νὰ συνδεθοῦμε μαζί Του. Νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ Του. Νὰ ζήσουμε τὴ διδασκαλία Του, τὰ θαύματά Του. Νὰ μεταμορφωθοῦμε μαζί Του. Ἡ καρδιά μας νὰ ἀνακαινισθεῖ. Νὰ συμπορευθοῦμε μαζί Του «**αἶροντες τὸν σταυρόν μας**» ὡς τὸν Γολγοθᾶ. Νὰ «**νεκρωθῶμεν δι' Αὐτόν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς**», γιὰ νὰ ζήσουμε μαζί Του γιὰ πάντα μέσα στὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἔτσι θὰ μπορέσουμε καὶ μεῖς, μαζί μὲ τὸν μαθητὴ τῆς ἀγάπης καὶ τοὺς ἄλλους μαθητές, νὰ ἐπαναλάβουμε ἀπὸ τὴν προσωπικὴ μας πιὰ ἐμπειρία τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ στὸ σύγχρονο κόσμο: «**Ὁ ἑώρακαμεν καὶ ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν**» (Α΄ Ἰωάν. α΄ 3). Εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε καὶ ψηλαφήσαμε καὶ ζήσαμε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ τώρα πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, μεταδίδουμε ὄχι θεωρίες, ἀλλὰ βιωματικὲς ἐμπειρίες. Τώρα πᾶ «**οὐ δυνάμεθα ἂ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν**» (Πράξ. δ΄ 20). Δὲν μποροῦμε αὐτὰ που εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε νὰ μὴ τὰ διακηρύττουμε. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη στὸν Χριστὸ που θὰ πλημμυρίζει τὴν καρδιά μας θὰ ξεχύνεται καὶ στοὺς γύρω μας. Ἡ φωνὴ μας θὰ ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν ἀστείρευτη πηγὴ, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ μας Χριστό.

Νὰ γνωρίσουμε τὸν Χριστὸ δὲν εἶναι νὰ ἀκούσουμε κάτι γι' Αὐτόν. Εἶναι νὰ συνδεθοῦμε μαζί Του. Νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ Του. Νὰ ζήσουμε τὴ διδασκαλία Του, τὰ θαύματά Του. Νὰ μεταμορφωθοῦμε μαζί Του. Ἡ καρδιά μας νὰ ἀνακαινισθεῖ.

λίθος ἀκρογωνιαῖος, ἐκλεκτός, ἔντιμος» πάνω στὸν ὁποῖο στήριξαν τὸ οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς τους.

Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ που μᾶς ἔδωσαν ἀξιόπιστες μαρτυρίες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο Του; Πρῶτα-πρῶτα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Μὲ τὸ ἀδιάψευστο

στόμα του καὶ τὴν ἀγία ζωὴ του μᾶς πρόσφερε μιὰ ἀδιαμφισβήτητη μαρτυρία: «**Κἀγὼ ἑώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ**» (Ἰωάν. α΄ 34). Ὁ ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, ὁ «**μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν**» βεβαιώνει ἀπὸ προσωπικὴ πείρα, ὅτι: «**Ἐγὼ εἶδα τὸ Πνεῦμα νὰ κατεβαίνει καὶ νὰ μένει σ' Αὐτόν. Καὶ ἔχω δώσει μαρτυρία, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας υἱὸς τοῦ Θεοῦ**».

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μιᾶνε καὶ τὴν ἴδια μαρτυρία καταθέτουν καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Σκοπὸς τους δὲν ἦταν νὰ προσφέρουν θεωρίες, γιὰ νὰ θεμελιώσουν μιὰ θρησκεία ἀνάμεσα στὶς πολλές. Πρόσφεραν σὲ μιὰ διψασμένη ἀνθρωπότητα, ὅπως διακηρύττει ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος: «**Ὁ ἀκηκόαμεν, ὃ ἑώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἔθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν περὶ**

«Εμβλέψατε... Καταμάθετε»

Διδακτικὸς ὁ μῦθος μᾶς λέει, πῶς κάποτε ἕνας μοναχὸς, ἕνας ληστής, ἕνας ζωγράφος, ἕνας φιλάργυρος καὶ ἕνας σοφός, κυνηγημένοι ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ καταιγίδα τρέχοντας ἀνακάλυψαν καὶ κατέφυγαν σ' ἕνα σπάνιο καὶ μεγαλόπρεπο σπήλαιο.

Ὁ μοναχὸς φώναξε μὲ θαυμασμό: Τί καταπληκτικὸ ἐρημητήριο.

Ὁ ληστής: Πραγματικὰ ὑπέροχο καταφύγιο.

Ὁ ζωγράφος: Ὑπέροχος πίνακας γιὰ τὴν τέχνη μου.

Ὁ φιλάργυρος: Καταπληκτικὸς κρυψώνας, γιὰ νὰ ἀσφαλίσω τοὺς θησαυροὺς μου.

Ὁ σοφὸς δὲν εἶπε τίποτα. Ἐμεινε ἄφωνος νὰ θαυμάζει.

Πόσο, ἀλήθεια, σπανίζει ὁ θαυμασμός, ἡ ἔκσταση ἀπὸ τὴ ζωὴ μας! Ἡ χρησιμοθηρικὴ ἐποχὴ μᾶς στέρνεσε τὴ χαρὰ τοῦ θαυμασμοῦ. Δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἀπολαύσουμε καὶ νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ τὶς φυσικὲς ὁμορφιὲς τῆς θεϊκῆς σοφίας. Μετράει καὶ ἀξιολογεῖ τὸ καθετὶ μὲ τὸν πῆχυ τοῦ συμφέροντος. Βρίσκεται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος στὸ δάσος. Δὲν τὸ θαυμάζει. Δὲν τὸ ἀπολαμβάνει. Τὸ βλέπει χωρὶς κἂν νὰ τὸ παρατηρεῖ. Ἡ τὸ παρατηρεῖ χωρὶς νὰ τὸ βλέπει, νὰ σκέπτεται, νὰ φιλοσοφεῖ, νὰ θαυμάζει, νὰ διδάσκεται. Ἄνικανος νὰ ἀφουγκραστεῖ τὴ φωνὴ τοῦ δάσους, νὰ τὸ ἐξερευνήσῃ καὶ νὰ τὸ ζήσει, σκέπτεται ἴσως τὴν «ἀξιοποίηση» τὴν οἰκοπεδοποίησή του.

Τί κρίμα νὰ λείπει ἀπὸ τὸν σύγχρονο ὑλιστικοκρατούμενο ἄνθρωπο τὸ αἰσθητήριο τοῦ θαυμασμοῦ, ἡ ἀναγωγὴ ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ στὰ ὑπεραισθητὰ, ἀπὸ τὰ ὑλικά στὰ ὑπερυλικά, στὰ πνευματικά, ἀπὸ τὰ δημιουργήματα στὸν πάνσοφο Δημιουργό. Νὰ μὴν μπορεῖ νὰ θαυμάζει, νὰ ἐκστασιάζεται, ὅταν συναντᾷ τὴ φυσικὴ ὁμορφιὰ καὶ νὰ ἀποδίδει δόξα καὶ εὐχαριστία στὴν ἀγαθὴ πρόνοιά Του. Ἄδικεῖ τὸν ἑαυτό του, στερώντας του τόσες ὁμορφιές. Τοῦ ψαλιδίζει τὰ φτερὰ τῆς ψυχῆς.

Ἐνα ἀπλὸ παράδειγμα ποὺ χρησιμοποίησε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, πόσα θὰ εἶχε νὰ μᾶς διδάξῃ! Μπροστὰ Του βρίσκονται τὰ ἀνήσυχα πλήθη. Καθισμένα πάνω στὸ φυσικὸ τάπητα τῆς γῆς, περιμένουν νὰ ἀκούσουν τὴν παρήγορη φωνὴ τοῦ θείου Διδασκάλου. Τί τοὺς λέει; **«Εμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;»** (Ματθ. στ' 26).

Ἀφῆστε τὰ μεγάλα καὶ τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως. Ρίξτε μονάχα μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ στὰ μικρὰ καὶ ἀπλὰ αὐτὰ πουλάκια τοῦ οὐρανοῦ. Σκεφθήκατε ποῖος φροντίζει καὶ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτά; Ποῖος τοὺς προμηθεύει τὴν τροφή; Ποῖος τοὺς προσφέρει τὶς πουπουλένιες καὶ ἀνάλαφρες στολές, τὶς προστατευτικὲς καὶ πολύχρω-

μες, γιὰ νὰ τονίζουν τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας; Ποῖος; Ἡ τυφλὴ τύχη ἢ ἡ ἀπρόσωπη φύση; Θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει πολλὴ προκατάληψη, γιὰ νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὰ αὐτονόητα. Ναί, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ τῆς θείας Πρόνοιας πρέπει νὰ **«ἐμβλέψουμε»**. Νὰ μάθουμε νὰ παρατηροῦμε, νὰ σκεπτόμαστε καὶ νὰ θαυμάζουμε.

Τὸ ἴδιο μεγάλο θαῦμα θὰ ἀτενίσουμε, ἂν ἀπὸ τὸν φυσικὸ κόσμο στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὸ φυτικὸ βασίλειο. Ἀρκεῖ τὴ θέση τῆς ἀδιαφορίας νὰ τὴν πάρει ἡ φιλοσοφημένη παρατήρηση. **«Καταμάθετε»** συνεχίζει ὁ Κύριος. Παρατηρῆστε προσεκτικὰ καὶ σπουδάστε τὸν μαγευτικὸ κόσμο τῶν φυτῶν.

«Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;» (Ματθ. στ' 28-30).

Διδάγματα ζωῆς, δυνάμεως καὶ ἐλπίδας ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ἄνθη, ἀλλὰ μονάχα γιὰ ἐκείνους ποὺ παρατηροῦν, σκέπτονται καὶ θαυμάζουν. Τί εἶναι ἕνα ἄνθος, ἕνα λουλούδι; Καὶ ὅμως ἡ ἀγαθὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ τὰ φροντίζει μὲ περισσὸ ἐνδιαφέρον. Λοιπὸν εἶναι ποτὲ δυνατὸν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ **«οὕτως ἀμφιέννυσι»** τὰ ἄνθη, νὰ μὴ περιβάλλει μὲ στοργικὴ ἀγάπη τὰ δημιουργήματά Του, τὰ προικισμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο μὲ ἀθάνατη ψυχὴ; Γιατί, ἐπομένως, νὰ ἀπογοπευόμαστε ἀπὸ τὶς δυσκολίες καὶ τὰ ἐμπόδια; Γιατί νὰ χάνουμε τὸ θάρρος μας μπροστὰ στὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς; Γιατί; Δὲν χρειάζονται πολλὲς ἀποδείξεις. Ἀρκεῖ νὰ μάθουμε νὰ βλέπουμε τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ. Νὰ βλέπουμε τὸ καθετὶ μὲ ἀπλότητα καὶ καθαρότητα καρδιάς. Νὰ βλέπουμε καὶ νὰ θαυμάζουμε, ὅπως ὁ σοφός.

Διδάγματα ζωῆς, δυνάμεως καὶ ἐλπίδας ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ἄνθη, ἀλλὰ μονάχα γιὰ ἐκείνους ποὺ παρατηροῦν, σκέπτονται καὶ θαυμάζουν. Τί εἶναι ἕνα ἄνθος, ἕνα λουλούδι; Καὶ ὅμως ἡ ἀγαθὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ τὰ φροντίζει μὲ περισσὸ ἐνδιαφέρον. Λοιπὸν εἶναι ποτὲ δυνατὸν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ περιβάλλει μὲ στοργικὴ ἀγάπη τὰ δημιουργήματά Του, τὰ προικισμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο μὲ ἀθάνατη ψυχὴ;

«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ

πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὅς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ
Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΑΓ. ΠΑΝΤΩΝ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Έβρ. ια' 33 - ιβ' 2

ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσα-

ντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ πᾶς ὅς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι».

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

«Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει...»

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν Ἁγίων Πάντων ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὰ πλήθη τῶν ἁγίων καὶ μάλιστα τῶν ἀφανῶν, τῶν ἀγνώστων. Ὅλους αὐτοὺς ποὺ δὲν γνωρίζουμε οὔτε τὰ ὀνόματά τους, ποὺ δὲν τοὺς ἔχουμε ἀφιερῶσει μιὰ ἰδιαίτερη γιορτή. Τιμᾶ ὅμως καὶ τὰ πλήθη τῶν ἁγίων, τῶν ὁσίων, τῶν ὁμολογητῶν, τῶν πατέρων, ποὺ μὲ τὴ διδασκαλία καὶ τὴ ζωὴ τους φύλαξαν ἀνόθευτη τὴν πίστη, φώτισαν τὴν οἰκουμένη, ἀναδείχθηκαν οἱ ὁμολογητὲς τῆς πίστεώς μας.

Α) Ἀπὸ ὅλες τὶς τάξεις.

Οἱ ἅγιοι Πάντες προέρχονταν ἀπὸ ὅλες τὶς ἡλικίες καὶ τὶς κοινωνικὲς τάξεις. Νέοι καὶ ὄριμοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀριστοκράτες καὶ δοῦλοι, σοφοὶ καὶ ἀγράμματοι, ἀποτελοῦν τὴν παράταξη τῶν ἀφανῶν ἁγίων. Ἡ ἀγιότητα δὲν εἶναι προνόμιο μιᾶς τάξης ἀνθρώπων. Δὲν εἶναι προνόμιο τῶν μορφωμένων ἢ τῶν ὀλιγογραμμάτων. Κάθε τάξη, κάθε φυλὴ, κάθε ἔθνος, λευκοὶ καὶ μαῦροι, ἀνήκουν στὴ μεγάλη αὐτὴ παράταξη. Τούτη τὴν ἀλήθεια ξεχνᾶνε πολλοὶ σύγχρονοι. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω, λένε, σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀρετὴ, ἡ ἀγιότητα, εἶναι γιὰ τοὺς λίγους. Δὲν εἶναι γιὰ μένα. Εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἐγὼ εἶμαι ἔμπορος, εἶμαι δικηγόρος, εἶμαι ἐργάτης... καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ὑποχρεωμένος, γιὰ νὰ ζήσω, νὰ μὴν ἐφαρμόσω κάποιες ἐντολές... Ἐρχονται ὅμως σήμερα αὐτοὶ οἱ ἀνώνυμοι Ἁγιοὶ νὰ μᾶς ὑπομνήσουν ὅτι ὅλοι μποροῦμε νὰ βαδίσουμε στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς, στὸ μονοπάτι τῆς ἀγιότητας. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουμε. Καὶ ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι καὶ μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Νέρωνα ὑπῆρχαν ἅγιοι καὶ ὅτι καὶ μίμοι καὶ μάγοι καὶ δῆμιοι ἀκόμα, ἔγιναν ἅγιοι.

Β) Ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς.

Γιὰ ὅλους μας εἶναι δύσκολος αὐτὸς ὁ δρόμος. Ὁ δρόμος τῆς ἀγιότητας δὲν εἶναι εὐκόλος. Ὁ δρόμος τῆς ἀφανοῦς ἀρετῆς εἶναι ὁ πιὸ δύσκολος. Ὅταν οἱ γύρω σὲ ἐπαινοῦν καὶ σὲ προσέχουν, τότε ἀμείβεσαι κάπως γιὰ τὴν τιμιότητά σου, τὴν ἀγά-

πη σου, ἢ τὸν καλὸ λόγο ποὺ θὰ πεῖς στὸ συνάνθρωπό σου. Ὅταν ὅμως συναντᾶς ἀντιδράσεις, ὅταν κανεὶς δὲν σὲ προσέχει, ὅταν συναντᾶς τὴν περιφρόνηση, ἀκόμα καὶ τὴν εἰρωνεία, τότε εἶσαι πολὺ κοντὰ στοὺς ἀνώνυμους ἁγίους. Ἡ ἀφανὴς ἀρετὴ ποὺ ἀπαιτεῖ θυσίες εἶναι ἢ πιὸ ἥρωική! Πόσοι καὶ πόσοι ἀφανεῖς ἅγιοι δὲν ζοῦν καὶ στίς ἡμέρες μας! Ἡ πολύτεκνη μάνα ποὺ θυσιάζεται γιὰ νὰ ἀναθρέψει χριστιανικὰ τὰ παιδιὰ της, ὁ ὑπομονετικὸς ἄρρωστος ποὺ δοξάζει τὸν Θεό, αὐτὸς ποὺ προτίμησε τὴ φτώχεια ἀπὸ τὰ παράνομα πλούτη καὶ τόσοι ἄλλοι... Ὁ νέος ποὺ θυσιάζεται κάποια σταδιοδρομία του καὶ γίνεται ἱερέας σὲ μιὰ μικρὴ ἐνορία, ἢ ἐκεῖνοι ποὺ προσφέρονται σὲ ἔργα φιλανθρωπίας ἀποτελοῦν τό «**περικείμενον νέφος**» τῶν ἁγίων τῆς ἐποχῆς μας. Μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά τους μᾶς καλοῦν στὸ φωτεινὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς. Ζητοῦν νὰ νιώσουμε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ πιὸ σιωπηλοῦ ἥρωισμοῦ.

Γ) Μὲ συμπαράστατη τὸν Κύριο.

Μιὰ τέτοια ὅμως πορεία ζωῆς ἀπαιτεῖ θέληση, προσπάθεια, ἀλλὰ καὶ στενὸ σύνδεσμο μὲ τὸν Κύριο. Τὴν ἀφανὴ ἀρετὴ τὴν ἐμπνέει ὁ Ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς Κύριος, ποὺ πέρασε τὴ ζωὴ του «**εὐεργετῶν**», ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα κρυπτόμενος. Αὐτὸν τὸ δρόμο τὸ δύσκολο ὅταν ἀκολουθεῖ ὁ Χριστιανὸς μὲ ἀποφασιστικότητα, θέληση καὶ ἀγωνιστικότητα, συνδέεται ἀδιάρρηκτα μὲ τὴν πηγὴ τῆς δυνάμεως, τὸν Κύριο καὶ Θεό μας, ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο τὴ δύναμη νὰ ζήσει μιὰ τέτοια ἀφανὴ ἀλλὰ καὶ ἥρωική ζωὴ. Νὰ δείχνεις ἀγάπη σ' ὅλους, νὰ θυσιάζεσαι γιὰ τοὺς ἄλλους, ἔστω κι ἂν δὲν βρῖσκεις πάντοτε τὴν ἀνάλογη ἀνταπόκριση.

Πόσοι σήμερα ἀκολουθοῦν τὴν πορεία τῶν Ἁγίων Πάντων; Ἀλλὰ καὶ πόσο ἔχει ἀνάγκη ἡ κοινωνία μας ἀπὸ τέτοιους σιωπηλοὺς, ἀφανεῖς ἁγίους! Ἄς μᾶς συγκλονίσουν τοῦτες οἱ δυὸ πραγματικότητες! Καὶ ἂς μᾶς δώσουν τὴ δύναμη νὰ ἐνταχθοῦμε στὴ δύναμη τῶν Ἁγίων Πάντων!

«Περιπατῶν παρά τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν

ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς· καὶ λέγει αὐτοῖς· δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβάς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάν-

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ
Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. 8΄ 18 - 23
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. β΄ 10 - 16

νην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, καὶ

ἐκάλεσεν αὐτούς. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπέυων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ».

ΟΙ ΚΛΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

«Ἠκολούθησαν αὐτῷ».

ΟΤΑΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ἐπλησίασε τὰ δυὸ ἀδέλφια, τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Ἀνδρέα, καὶ τοὺς ἀπνύθουε τὴν πρόσκληση: **«Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων»**, αὐτοὶ **«εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ»**. Τὰ ἄφησαν ὅλα καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ τὸν ἀκολούθησαν -κι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξιοθαύμαστο- μολονότι δὲν εἶχαν δεῖ ἀκόμα, παρὰ ἐλάχιστα, σημεῖα καὶ θαύματα. Οὔτε εἶχαν ἀκούσει τις διδασκαλίης Του. Καὶ ὅμως πίστεψαν τόσο βαθιὰ στὴν ὑπόσχεσή Του ὅτι θὰ τοὺς κάνει **«ἀλιεῖς ἀνθρώπων»**, ὥστε ὅλα τὰ ἄλλα τὰ θεώρησαν ἀσήμαντα μπροστὰ στὸ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

* * *

Α) Σὲ κάθε ἐποχή.

Σὲ κάθε ἐποχή, ἀλλὰ καὶ σήμερα ὁ Κύριος καλεῖ μερικοὺς νέους νὰ γίνουν οἱ κήρυκες τοῦ νόμου Του, οἱ ἀφιερωμένοι ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου Του. Δὲν καλεῖ ὅλους. Ἀπευθύνεται στοὺς λίγους. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτούς, λίγοι ἀκοῦνε τὴ θεία πρόσκληση καὶ κατατάσσονται στὸν πνευματικὸ Του στρατό. Ἄλλοι μὲ διάφορες δικαιολογίες ἀποφεύγουν τὸ δρόμο τῆς αὐταπάρνησης καὶ τῆς θυσίας, μὲ πρόχειρες καὶ ἀστήρικτες δικαιολογίες. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν πὼς δὲν εἶναι πλασμένοι γιὰ μιὰ τέτοια θεία κλήση. Ἄλλοι δὲν ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ σπάσουν τὶς ἀλυσίδες ποὺ τοὺς δένουν μὲ τὰ ὑλικά καὶ τὰ ἀνθρώπινα δεσμά. Καὶ μένουν ἔτσι στὶς ἡμέρες μας κενὲς πολλὲς ἐπάλξεις. Χωριὰ χωρὶς ἱερεῖς. Λαὸς χωρὶς θρησκευτικὴ ποίμανση. Νέοι χωρὶς καθοδήγηση. Πότε θὰ ἔρθει ἡ στιγμή ποὺ περισσότεροι νέοι θὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τῶν δυὸ ἀδελφῶν; Ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση τοῦ λαοῦ μας, ποὺ θὰ δοθοῦν στὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς, ποὺ θὰ σταθοῦν στοὺς ἄμβωνες νὰ κηρύξουν ἢ στὰ θυσιαστήρια γιὰ νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴ θεία Χάρη καὶ νὰ ἀγιάσουν τὸν λαό...

Β) Στὴ ζωὴ τοῦ Πνεύματος.

Ὅμως ὁ Κύριος ἀπευθύνεται σὲ ὅλους καὶ τοὺς καλεῖ στὴ ζωὴ τοῦ Πνεύματος. Στὴ ζωὴ τῆς μυστηριακῆς, στὴ ζωὴ τῆς πίστεως, στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς τιμιότητος. Σὲ μιὰ ζωὴ φωτεινὴ, καθαρὴ, στὸ σπίτι, στὴ δουλειά, στὴν κοινωνία. Σ' αὐτὴ ὅμως τὴν κλήση τοῦ Θεοῦ, τὴν οὐράνια κλήση πρὸς τὸν καθένα μας, βρίσκουμε ἓνα πλῆθος ἀπὸ δικαιολογίες. Δικαιολογίες ποὺ στηρίζονται στὶς ἀδυναμίες μας, στοὺς γύρω μας, στὴν ἐποχὴ μας. Ἄλλοι λένε: Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μιὰ ζωὴ ἀνώτερη. Εἶμαι ἐκ φύσεως ὀξύθυμος, ἐπιπόλαιος. Ἄλλοι πάλι δικαιολογοῦνται ποὺ δὲν ἐξομολογοῦνται, δὲ νηστεύουν, δὲν ἐκκλησιάζονται, δὲν κοινωνοῦν, δὲν προσεύχονται, δὲν διαβάζουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ δὲν ἔχουν χρόνο! Γιατὶ οἱ ἀπασχολήσεις τους εἶναι πάρα πολλές. Ἄλλοι πάλι ρίχνουν τὸ βάρος στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦν, στοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς ποὺ θὰ τοὺς κοροϊδέψουν, στοὺς συγγενεῖς καὶ τὸ περιβάλλον ποὺ δὲν συμφωνοῦν μ' αὐτά...

Εὐκολο εἶναι νὰ βρῆκε ὁ ἄνθρωπος πολλές, πάρα πολλές δικαιολογίες γιὰ νὰ ἡσυχάζει τὴ συνείδησή του, ἐνῶ συνεχίζει τὸν εὐκολὸ δρόμο τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς. Μὰ μεγάλος λογίζεται ἐκεῖνος ποὺ παραμερίζοντας κάθε δικαιολογία κάνει κάτι παρόμοιο μὲ αὐτὸ ποὺ ἔκαναν οἱ μαθητές. Σπάζοντας κάθε δίκτυ ποὺ τὸν δένει μὲ τὸν κατώτερο ἑαυτό του, μὲ τὴν ἀμαρτία καὶ τοὺς συμβιβασμούς, ἀκολουθεῖ τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ποὺ πρῶτος ὁ Κύριος βάρδισε.

* * *

Οἱ πρῶτοι μαθητὲς **«εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ»**. Ἄς ἀφήσουμε καὶ μεῖς τὰ δικά μας δίκτυα ποὺ μᾶς δένουν μὲ τὴν ὕλη, τὸ χρῆμα, τὶς ἀμαρτωλὲς ἀπολαύσεις καὶ ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε. Στὸ δρόμο Του θὰ συναντήσουμε τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία, τὴν εὐτυχία ποὺ χαρίζει ὁ ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Ἡ θρησκεία ὅπιο τοῦ λαοῦ»

«Φανερός ἢ καμουφλαρισμένος ὁ ἀθεϊσμός κάνει πάλι αἰσθητὴ τὴν παρουσία του. Ἀκούγεται παραλλαγμένη ἢ ξεπερασμένη μαρξιστικὴ κραυγή: «Ἡ θρησκεία τὸ ὅπιο τοῦ λαοῦ». Ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ρόλος τῆς θρησκείας, ἐνῶ δὲν προσφέρει τίποτα οὐσιαστικὸ στὸν ἄνθρωπο, τὸν ἀποκοιμίζει καὶ τὸν ἀποξενώνει ἀπὸ ὅλα τὰ ἀξιολογικὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητάς του. Δὲν τοῦ δίνει νὰ καταλάβει τὴν ἀξία του. Νὰ διεκδικήσει τὰ δικαιώματά του. Δὲν τὸν δραστηριοποιεῖ...»

«Ἡ θρησκεία τὸ ὅπιο τοῦ λαοῦ!»! Λάθος. Μεγάλο λάθος. Παραποίηση τῆς πραγματικότητας καὶ διαστροφή τῆς ἀλήθειας. Ὅσοι ἰσχυρίζονται κάτι τέτοιο δὲν γνώρισαν ποτὲ τὴν ἀναγεννητικὴ δύναμη τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης. Ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο ὁ Χριστιανισμός καὶ τοῦ τονίζει πὼς δὲν εἶναι ἔρμαιο τῆς τυφλῆς τύχης, ἀλλὰ παιδὶ τοῦ Θεοῦ ἀγαπημένο. Νὰ ἔλθουμε στὴν κοινωνικὴ προσφορά του; Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ προκάλεσε τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς πνευματικοὺς συγκλονισμούς. Δὲν ἀνέχθηκε τὴν ὑλικὴ ἀθλιότητα, τὴν καταπίεση, τὴν ἀδικία, τὴ δυστυχία. Τὶς καυτηρίασε καὶ τὶς πολέμησε στὴ ρίζα τους. Δύο κείμενα, ἀπὸ τὰ πολυάριθμα, εἶναι ἀποκαλυπτικά. Τὸ ἓνα τὸ παίρνουμε ἀπὸ τὴν Π. Διαθήκη καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν Καινὴ.

Ἐκπληξὴ δοκιμάζει ὅποιος ρίχνει ἔστω καὶ μιὰ ματιὰ στὸ ριζοσπαστικὸ κήρυγμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα. Περισσότερο καὶ ἀπὸ τολμηρὸ τὸ κήρυγμά του γιὰ τὴν ἀληθινὴ καὶ ψεύτικη θρησκευτικὴτητα. Πολλοὶ νόμιζαν πὼς ἦταν ἐντάξει μετὰ τὸν Θεό, ἐπειδὴ ἐκτελοῦσαν μερικὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα. Καὶ ὁ μέγας προφήτης θὰ πεῖ, πὼς ἡ ἀληθινὴ θρησκευτικὴτητα δὲν ἔχει μονάχα κατακόρυφη διάσταση, ἀλλὰ καὶ ὀριζόντια. Δὲν ἀπευθύνεται μονάχα στὸν Θεό. Συγχρόνως δὲν πρέπει νὰ λησμονεῖ καὶ τὸν συνάνθρωπο. Δὲν περιορίζεται σὲ μιὰ προσωπικὴ ἀρετὴ. Ἀγκαλιάζει μετὰ τὴ φροντίδα καὶ τὸ ζωνρὸ ἐνδιαφέρον τὰ προβλήματα τῶν ἄλλων. Οἱ ἐξωτερικὲς θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις καταντοῦν ἀνωφελεῖς καὶ ἄκαρπες, ἐφόσον δὲν ἐμψυχώνονται ἀπὸ συμπάθεια καὶ καλοσύνη μάλιστα πρὸς τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς ἀνήμπορους.

Ἐνα παράδειγμα συγκεκριμένο πὸν χρησιμοποιεῖ ὁ προφήτης εἶναι καὶ ἡ νηστεία.

Καλὴ ἡ νηστεία, ἂν ὅμως δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴ δικαιοσύνη ἀπορρίπτεται ἀπὸ τὸν Θεό. Τὴ νηστεία τους ἔφερναν οἱ Ἰουδαῖοι ὡς ἀπόδειξη τῆς εὐλάβειάς τους. Τὴν πρόβαλλαν στὸν Θεὸ ὡς τεκμήριο ἀξιομισθίας καὶ ἀμοιβῆς ἐκ μέρους Του: «**Τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν καὶ οὐκ εἶδες**»; (νῆ ' 3). Γιατί ὅταν νηστεύσαμε δὲν πρόσεξες τὴ νηστεία μας; Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ κατηγοροῦν τὸν Θεό, γιατί δὲν εἶδε τὴ νηστεία τους καὶ δὲν φρόντισε νὰ τοὺς

ἀμείψει γι' αὐτὴ. Καὶ ὁ Θεὸς δίνει ἐντολὴν στὸν προφήτη νὰ ἀπαντήσῃ ἐκ μέρους Του. Καταπέλτης ἡ ἀπάντησή Του: «**Στὶς ἡμέρες τῆς νηστείας σας ἱκανοποιεῖτε τὰ πονηρὰ θελήματά σας καὶ καταπιέζετε τοὺς ἐργάτες σας**». Τί, λοιπόν, νὰ τὴν κάνω μιὰ τέτοια νηστεία; «**Ὅχι δὲν διάλεξα ἐγὼ τὴ νηστεία αὐτή**, λέει ὁ Κύριος. Ἀλλὰ ποιὰ; **Νὰ συντρίβεις τὰ δεσμὰ τῆς ἀδικίας. Νὰ διαλύεις τὶς διεστραμμένες συναλλαγὰς πὸν γίνονται μετὰ δολιότητα, γιὰ νὰ φέρουν μεγάλα κέρδη. Νὰ ἐλευθερώνεις αὐτοὺς πὸν ἔχουν γονατίσει ἀπὸ τὶς ἀδικίες καὶ τὶς συμφορὰς καὶ σχίσε κάθε ἄδικο γραμμάτιο**» (νῆ ' 6).

Ἄς ἔλθουν νὰ μελετήσουν τέτοια βαρυσήματα κείμενα, ὅσοι κόπτονται γιὰ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη καὶ κατηγοροῦν τὴ θρησκεία ὡς «ὅπιο τοῦ λαοῦ». Τέτοιες διακηρύξεις ἀποκοιμίζουν ἢ συγκλονίζουν; Ναρκώνουν ἢ διεγείρουν; Στηρίζουν τὸ κατεστημένο ἢ τὸ τραντάζουν ἀπὸ τὰ θεμέλιά του; Ποιὸς ἄλλος ἔβαλε τόσο ψηλὰ τὸν ἄνθρωπο; Πάνω ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις λατρείας τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ φτωχὸς, ὁ ἀδικημένος καὶ περιφρονημένος. Ἐφόσον αὐτὸς δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἰδιαίτερης φροντίδας μας, ἐφόσον δὲν τοῦ συμπαραστεκόμαστε καὶ δὲν τὸν ὑπερασπιζόμαστε, ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι μάταια γιὰ τὸν Θεό.

Τὸ προφητικὸ αὐτὸ σάλπισμα δὲν χάνει τὴν ἐπικαιρότητά του καὶ στὴν ἐποχὴ μας. Καὶ ὅταν τὸ δοῦμε καὶ μετὰ τὸ πρίσμα τῆς Κ. Διαθήκης θὰ βροῦμε τὴν ὀλοκλήρωσή του. Τὸ εὐαγγέλιο τῆς Κρίσεως δείχνει τὸ ἀπροσμέτρητο ὕψος πὸν ἀνεβάζει ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπο. Τὸν κάθε ἄνθρωπο. Ὅχι τὸν «καθὼς πρέπει» ἄνθρωπο, τὸν πλούσιο ἢ τὸν ἔνδοξο ἢ τὸν ἐνάρετο. Ἀλλὰ τὸν κάθε ἀνίσχυρο καὶ καταφρονημένο καὶ αὐτὸν πὸν βρίσκεται στὴ φυλακὴ. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς τὸν θεωρεῖ ἀδελφὸ Του: «**Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε**» (Ματθ. κε ' 40). Αὐτὸ, δηλαδή, πὸν κάνετε ἢ δὲν κάνετε σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου αὐτοὺς τοὺς ἐλαχίστους, εἶναι σὰν νὰ τὸ κάνετε ἢ νὰ τὸ ἀρνῆσθε σ' Ἐμένα. Ὁ Χριστὸς βάζει τὸν ἑαυτό Του στὴ θέση τοῦ πεινασμένου, τοῦ διψασμένου, τοῦ ξένου, τοῦ γυμνοῦ, τοῦ ἄρρωστου, τοῦ φυλακισμένου. Ἐπομένως ὅποιος ἐξυπηρετεῖ ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς ἐξυπηρετεῖ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό: Οἱ φτωχοὶ καὶ καταφρονημένοι δὲν εἶναι ἀπλῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς συμπάθειας καὶ τῆς στοργῆς μας. Εἶναι κάτι περισσότερο. Τὰ πρόσωπα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμῆσεώς μας. Κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, δὲν ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἓνα τέτοιο κείμενο γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, πὸν τὸ ἐπικύρωσε μάλιστα μετὰ τὴν ζωὴ Του.

«Τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός»

Ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἱερὸν Εὐαγγέλιον ποὺ δείχνει τὸν βαθὺ πόθο μερικῶν συμπατριωτῶν μας νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό. Αὐτοὶ πλησίασαν τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ. Συγκινητικὴ ἡ παράκλησίς τους: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»** (ιβ' 21).

Μήπως ἡ ἴδια σκηνὴ δὲν ἐπαναλαμβάνεται καὶ σήμερα; Εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς πλησιάζουν καὶ μᾶς ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια λόγια: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»**; Θέλουμε νὰ δοῦμε καὶ στὴν ἐποχὴ μας, στὰ πρόσωπα τῶν Χριστιανῶν, στὴ ζωὴ τους, τὸν Χριστό. Αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ παράκλησις. Εἶναι μιὰ ἀγωνιώδης ἀναζήτησις ἐνὸς πλήθους ποὺ πιέζεται καὶ θέλει νὰ βρεῖ τὴ λύτρωσις κοντὰ στὸν Ἰησοῦ.

Ἐπομένως ὡς Χριστιανοὶ δὲν ἀναλαμβάνουμε ἀπλῶς νὰ ποῦμε δυὸ λόγια πνευματικῆς οἰκοδομῆς ἢ νὰ ἐξαγγείλουμε κάποια ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας. Τὸ χρέος μας εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ ἡ εὐθύνη μας βαριά. Ἀναλαμβάνουμε νὰ παρουσιάσουμε τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸ στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ νὰ τὸν παρουσιάσουμε ὅχι σὰν μιὰ μακρινὴ ἱστορία ποὺ ἔζησε **«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»** καὶ χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ νὰ τὸν παρουσιάσουμε σήμερα ζωντανό, ψηλαφητό, σύγχρονο. Νὰ δώσουμε νὰ καταλάβουν ὅτι **«Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Εβρ. ιγ' 8).

Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Ἐδῶ εἶναι τὸ μεγάλο πρόβλημα γιὰ τοὺς σημερινοὺς πιστοὺς. Πολλοὶ νομίζουν, καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο, ὅτι ἡ γνωριμία τοῦ Χριστοῦ στὸ σύγχρονο κόσμον θὰ γίνῃ μὲ τὸν λόγο καὶ τὸ ἔντυπον. Ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ καὶ μὲ αὐτά, ἀλλὰ ὅχι μόνο μὲ αὐτά. Ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται προπάντων μὲ τὴν ζωὴν καὶ διὰ τῆς ζωῆς μας. Ὅταν ὁ Χριστὸς ζεῖ στὴν ψυχὴν μας, τότε γίνῃ φανερός καὶ στοὺς γύρω μας μὲ τὸ παράδειγμά μας. Δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν πρῶτα νὰ τὸν διαβάσουν στὴν ζωὴν καὶ ὕστερα στὰ βιβλία ποὺ θὰ τοὺς προσφέρουμε. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀποτελεσματικότερος τρόπος. Αὐτὸν τὸν τρόπο κυρίως θέλουν οἱ ἄνθρωποι καὶ αὐτὸς βρίσκει ἀπήχησις στὴν καρδίαν τους.

Ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἱερὸν Εὐαγγέλιον ποὺ δείχνει τὸν βαθὺ πόθο μερικῶν συμπατριωτῶν μας νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό. Αὐτοὶ πλησίασαν τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ. Συγκινητικὴ ἡ παράκλησίς τους: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»** (ιβ' 21).

Μήπως ἡ ἴδια σκηνὴ δὲν ἐπαναλαμβάνεται καὶ σήμερα; Εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς πλησιάζουν καὶ μᾶς ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια λόγια: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»**; Θέλουμε νὰ δοῦμε καὶ στὴν ἐποχὴ μας, στὰ πρόσωπα τῶν Χριστιανῶν, στὴ ζωὴ τους, τὸν Χριστό. Αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ παράκλησις. Εἶναι μιὰ ἀγωνιώδης ἀναζήτησις ἐνὸς πλήθους ποὺ πιέζεται καὶ θέλει νὰ βρεῖ τὴ λύτρωσις κοντὰ στὸν Ἰησοῦ.

Ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἱερὸν Εὐαγγέλιον ποὺ δείχνει τὸν βαθὺ πόθο μερικῶν συμπατριωτῶν μας νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό. Αὐτοὶ πλησίασαν τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ. Συγκινητικὴ ἡ παράκλησίς τους: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»** (ιβ' 21).

Μήπως ἡ ἴδια σκηνὴ δὲν ἐπαναλαμβάνεται καὶ σήμερα; Εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς πλησιάζουν καὶ μᾶς ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια λόγια: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»**; Θέλουμε νὰ δοῦμε καὶ στὴν ἐποχὴ μας, στὰ πρόσωπα τῶν Χριστιανῶν, στὴ ζωὴ τους, τὸν Χριστό. Αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ παράκλησις. Εἶναι μιὰ ἀγωνιώδης ἀναζήτησις ἐνὸς πλήθους ποὺ πιέζεται καὶ θέλει νὰ βρεῖ τὴ λύτρωσις κοντὰ στὸν Ἰησοῦ.

Ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἱερὸν Εὐαγγέλιον ποὺ δείχνει τὸν βαθὺ πόθο μερικῶν συμπατριωτῶν μας νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό. Αὐτοὶ πλησίασαν τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ. Συγκινητικὴ ἡ παράκλησίς τους: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»** (ιβ' 21).

Ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἱερὸν Εὐαγγέλιον ποὺ δείχνει τὸν βαθὺ πόθο μερικῶν συμπατριωτῶν μας νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό. Αὐτοὶ πλησίασαν τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ. Συγκινητικὴ ἡ παράκλησίς τους: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»** (ιβ' 21).

Ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἱερὸν Εὐαγγέλιον ποὺ δείχνει τὸν βαθὺ πόθο μερικῶν συμπατριωτῶν μας νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό. Αὐτοὶ πλησίασαν τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ. Συγκινητικὴ ἡ παράκλησίς τους: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»** (ιβ' 21).

Ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἱερὸν Εὐαγγέλιον ποὺ δείχνει τὸν βαθὺ πόθο μερικῶν συμπατριωτῶν μας νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό. Αὐτοὶ πλησίασαν τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ. Συγκινητικὴ ἡ παράκλησίς τους: **«Θέλουμε τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»** (ιβ' 21).

«Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾦ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾦ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστί τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ
Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. στ΄ 22 - 33
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ε΄ 1 - 10

αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν

ἓνα; καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα; πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδεν γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρήζετε τούτων ἀπάντων. ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Μὴ μεριμνᾶτε... οἶδεν γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρήζετε τούτων ἀπάντων».

Πολλές υλικές ανάγκες πιέζουν τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο. Καὶ ἀγωνίζεται, παλεύει, γιὰ νὰ τίς ἱκανοποιήσει. Δὲν κατορθώνει ὅμως πολλὰ πράγματα. Ἀκολουθεῖ λανθασμένους δρόμους. Ὁ σωστὸς δρόμος, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἐπίλυση τοῦ προβλήματος εἶναι ἓνας· αὐτὸς ποὺ ὑποδεικνύει ὁ Κύριός μας στὸ σημερινὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο.

Οἱ λαθεμένοι δρόμοι.

Εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀδικίας, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς ψευτιᾶς. «Μὴν κάθεσαι καὶ πολυσκοτιζέσαι» ἀκοῦτε νὰ συμβουλεύουν ὀρισμένοι. «Ἐνας μόνον τρόπον ὑπάρχει, γιὰ νὰ λύσεις τὸ οἰκονομικὸ σου πρόβλημα. Ἀπλούστατος, εὐκόλος, ἀκοπος· Τὸ ἔξυπνο κλέψιμο...» Ἔτσι κάνουν ὅλοι σήμερα». Καὶ μὲ αὐτὸ δὲν ἐννοοῦν βέβαια τὴν κλοπή, στὴν χοντροκομμένη τῆς μορφῆ ἀλλὰ ἄλλους πιὸ «ἐκσυγχρονισμένους» τρόπους. Δὲν μᾶς εἶναι ἄγνωστοι.

Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦν ἄλλοι δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλος. Εἶναι γεμάτος κόπο καὶ μόχθο καὶ ἀνησυχία. Εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀγωνιώδους μέριμνας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν, ὑποφέρουν. Ἡ μέριμνα τοὺς κατατρώει, σὰν κρυφὸ σαράκι. «**Τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα;**» Εἶναι τὰ καθημερινὰ ἀγωνιώδη ἐρωτήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν. Ρίχνονται στὴ δουλειά. Νύχτα μέρα, καθημερινές καὶ Κυριακές, χωρὶς καμία διάκριση. Τὸ σπίτι τους, ἡ οἰκογένειά τους, δὲν τοὺς βλέπουν. Καὶ ὅταν ἀκόμη βρίσκονται στὸ σπίτι, ἡ σκέψη τους τρέχει στὸ ἐμπόριο, στὶς συναλλαγές. Γιὰ τὴν ἐκκλησία οὔτε λόγος. Δὲν εὐκαιροῦν.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δεῦτεροι δύσκολα κατορθώνουν νὰ στερεώσουν στὰ χέρια τους τὰ υλικά ἀγαθὰ. Καὶ ἂν ἀκόμα συγκεντρώσουν ἄφθονα πλούτη, θὰ ἔρθει ἡ στιγμή ποὺ θὰ τὰ χάσουν. «**Ἀνεμομαζώματα διαβολοσκορπίσματα**», λέει ὁ λαός. Γιατὶ ἡ ἁμαρτία ἔχει μέσα τῆς τὰ σπέρματα τῆς καταστροφῆς. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀγωνιοῦν τί κερδίζουν; Ὅσο περισσότερο κυνηγοῦν τὰ υλικά ἀγαθὰ μὲ ἀγωνιώδη φροντίδα, τόσο αὐτὰ ἀπομακρύνονται. Καὶ ἀφήνουν τοὺς κυνηγούς τους μὲ ἀδειανὰ χέρια, μὲ τὴν ἀπογοήτευση στὴν καρδιά. Γιὰ νὰ ἀποδεικνύεται πάντοτε

ὅτι τὰ υλικά ἀγαθὰ, ὅσα χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ζήσει, θὰ τὰ πάρει

Ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος εἶναι κατηγορηματικὸς στὴ σημερινὴ περικοπή. ἔχετε ἀνάγκη **«τροφῆς καὶ ἐνδύματος»**. Προσέξτε ὅμως. Ὅσα υλικά ἀγαθὰ σᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσετε, δὲν θὰ τὰ πάρετε οὔτε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σατανᾶ οὔτε μόνον ἀπὸ τὰ δικά σας χέρια. Θὰ σᾶς δοθοῦν μὲ τὴν τίμια ἐργασία σας ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα σας, τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ αὐξήσετε τὴν ἐμπιστοσύνη σας σ' Αὐτόν. Δὲν βλέπετε; Τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ **«οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά»**. Ἀκόμη **«καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει (δὲν γνέθουν). Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν... περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων»**. Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἔρχεται φυσικὰ τὸ συμπέρασμα. Ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς φροντίζει τόσο στοργικὰ γιὰ τὰ ἄψυχα δημιουργήματα, δὲν θὰ φροντίσει καὶ γιὰ σᾶς, ποὺ εἴσαστε παιδιὰ του; Τί φυσικότερο ὁ πατέρας νὰ δίνει στὸ παιδί του ὅ,τι χρειάζεται. Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί γιὰ ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη καταφεύγει μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν πατέρα του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σωστὸς δρόμος γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν υλικῶν ἀγαθῶν. Καὶ αὐτὸ μαρτυρεῖ τόσο ἡ καθημερινὴ πείρα τῆς ζωῆς, ὅσο καὶ ἡ Ἁγία Γραφή. Βλέπετε τὸν πιστὸ οἰκογενειάρχην νὰ ἀντεπεξέρχεται στὶς ἀνάγκες τῆς πολυμελοῦς οἰκογενειᾶς του ἂν καὶ δὲν διαθέτει ἐπαρκῆ οἰκονομικὰ μέσα. Καὶ βλέπετε ἄλλον οἰκογενειάρχην, μὲ μικρότερες ἀνάγκες καὶ ἀφθονώτερα εἰσοδήματα, νὰ παραπονεῖται ὅτι δὲν τοῦ φθάνουν τὰ χρήματα. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος ζεῖ μιὰ χριστιανικὴ ζωὴ, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ θείου Πατέρα, καὶ ὁ δεῦτερος ζεῖ μιὰ σπάταλη καὶ πολυδάπανη ζωὴ, χωρὶς καμία σχέση μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ διαπιστώνει ὁ αἰώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅταν λέει: **«Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ»**.

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ
Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. α΄ 1-25, 57-68, 76, 80
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ιγ΄ 11 - ιδ΄ 4

«ΕΤΟΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΥΡΙΟΥ»

«Καὶ σὺ, παιδίον προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἐτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ».

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας ἐορτάζει τὴν Κυριακὴ αὐτὴ τὸ γενέθλιο τοῦ τιμίου Προφήτη Προδρόμου καὶ Βαπτιστῆ Ἰωάννη. Σπάνια προφητικὴ μορφή ὁ Ἰωάννης. Ἀπαράμιλλη ἡ ἀρετὴ του. Μοναδικὸ τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο του.

Μὲ πόση ἄνεση καὶ ἀνωτερότητα θὰ κινεῖται ὁ ἀσκητὴς αὐτὸς τῆς ἐρήμου! Ἀληθινὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ στοὺς εὐλαβεῖς γονεῖς του, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς. Ἦλθε γιὰ νὰ ἀνοίξει τὸν δρόμο καὶ νὰ προετοιμάσει τὴν ὁδὸ, ποὺ θὰ φέρει τὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου στοὺς ἀνθρώπους. Συγχρόνως ἀνοίγει τὸν δρόμο, ποὺ θὰ φέρει τοὺς ἀνθρώπους κοντὰ στὸ Χριστό. Πραγματοποίησε τόσο τὴν προφητεία τοῦ πατέρα του ὅσο καὶ τὴν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα: **«ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου».**

Ἐπὶδειγμα ὁ Πρόδρομος καὶ γιὰ μᾶς. Καλεῖ τὸν καθένα μας νὰ γίνεῖ ἕνας ἀκούραστος ὁδοποιός, γιὰ νὰ ὀδηγοῦνται οἱ ἄνθρωποι κοντὰ στὸ Σωτῆρα Χριστό.

Ἡ ἐποχὴ μας γιὰ νὰ διευκολύνει τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ τοὺς φέρει κοντὰ, γιὰ νὰ ἐκμηδενίσει τὶς ἀποστάσεις, χαράσσει ὁδοὺς, ἀνοίγει δρόμους, κατασκευάζει λεωφόρους. Κι ὄχι μονάχα στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Τὰ ὀδικὰ δίκτυα ἔχουν γίνεῖ τὸ σύμβολο τοῦ σύγχρονου τεχνοκρατικοῦ πολιτισμοῦ.

Χρήσιμοι ἀσφαλῶς οἱ δρόμοι. Μποροῦν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν κουραστικὴ μόνωση. Νὰ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ νιώσουν πὼς ἔχουν κι ἄλλους ἀδελφούς πάνω σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη. Φέρνουν ἀκόμα κοντὰ μας τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, τὰ τεχνικὰ μέσα, τὶς σύγχρονες εὐκολίες.

Ἐνας δρόμος ὅμως δὲν ἀνοίγει χωρὶς νὰ ξεριζωθοῦν δένδρα, νὰ σπάσουν βράχοι, νὰ ἐξομαλυνθοῦν ἐδάφη, νὰ ἰσοπεδωθοῦν ὑψώματα.

Οἱ δρόμοι γίνονται μὲ σύστημα, μὲ κόπο, μὲ προσπάθεια. Μονάχα οἱ ἀτραποὶ καὶ τὰ μονοπάτια δὲν χρειάζονται σχεδιασμὸ καὶ μόχθο.

Ἐνας δρόμος χρειάζεται καὶ σὲ μᾶς σήμερα. Ὁ μόνος δρόμος, ὁ σωτήριος, ποὺ φέρνει στὴν πηγὴ τῆς σωτηρίας. Ἡ προφητικὴ φωνὴ ἀκούγεται καὶ στὴ σύγχρονη ἔρημο τῆς κοινωνίας μας: **«Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου».** Καὶ εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὸ σημερινὸ ἄνθρωπο ἔχει χαθεῖ στὰ ὑποπτα μονοπάτια τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς. Ἄνοιξε δρόμους ποὺ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ τὸν φέρνουν στὸ κρῆμα, στὴ χλιδή, στὶς ἀπολαύσεις. Εἶναι **«ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλεια».**

Ἐπιτακτικὴ, λοιπόν, ἐπείγουσα ἡ ἀνάγκη νὰ **«ἐτοιμάσουμε τὴν ὁδὸν Κυρίου»**, τὴν **«ἀπάγουσαν εἰς τὴν ζωὴν».** Νὰ χαράξουμε τὴν ὁδὸ τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς εἰλικρίνειας, τῆς τελειότητας, τῆς ἀγνότητας, τῆς ἀγιότητας, γιὰ νὰ βγοῦμε, ἐπιτέλους, ἀπὸ τὴ ζούγκλα τῆς ἐκμετάλλευσης, τῆς σκληρότητας, τῆς ἀπανθρωπιᾶς, τῆς ἀπάτης.

Ὁ ἐγωισμὸς καὶ σήμερα κλείνει τὸν δρόμο. Ὁ πει-

ρασμὸς τοῦ χρήματος ὑψώνει τείχη καὶ φυλακίζει τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ αἰσθησιασμὸς γεμίζει τὸ ἔδαφος μὲ τὰ ἀγκάθια τῆς ἠδυσπάθειας. Τὰ βράχια τῆς σκληρότητας φράσσουν τὸ πέρασμα τῆς ἀγάπης. Τὰ ἠθικὰ χάσματα ἐμποδίζουν τὸν Θεὸ τῆς καθαρότητας, τῆς ἀγάπης, τὸν **«πρᾶον καὶ ταπεινὸν τῆ καρδία»**, νὰ ἔλθει κοντὰ μας.

Ὁ καλὸς Ποιμένας τῶν ψυχῶν πρέπει νὰ ἀνέβει ἀπότομα φαράγγια καὶ ἀπόκρημνες χαράδρες, νὰ διαβεῖ λαγκαδιές, νὰ σκαρφαλώσει σὲ ἄγριες βουνοπλαγιές, γιὰ νὰ βρεῖ τὸ χαμένο πρόβατο. Πρέπει πολὺ νὰ ταλαιπωρηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία μας νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὸν δρόμο.

Πρόκειται γιὰ μιὰ θλιβερὴ πραγματικότητα, ἡ ὁποία ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ παραταθεῖ ἐπὶ πολὺ. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ὑποφέρουν μέσα στὴ χλιδὴ καὶ τὸν πλοῦτο. Ἐχουν τὰ πάντα καὶ τίποτα δὲν ἔχουν. Ἀκριβῶς γιὰ τὸν τοῦ λείπει τὸ ἕνα ἢ μᾶλλον ὁ ἕνας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἡ **«ὁδὸς, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ».**

Δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ἄλλο μακριὰ ἀπὸ τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τῶν ψυχῶν. Κουράστηκαν πιά στὶς ἀφιλόξενες ἐρημιές τῆς ἀποστασίας, στὶς μακρινὲς κῶρες τῆς ἀσωτίας μὲ ἀποκλειστικὴ τροφή τὰ ξυλοκέρατα. Ἀρκετὰ περιπλανήθηκαν στὰ ὑποπτα μονοπάτια τῆς ἀμαρτίας. Ποθοῦν νὰ βροῦν τὸ δρόμο ποὺ θὰ τοὺς φέρει κοντὰ στὸν Χριστό, ποὺ θὰ φέρει τὸν Χριστὸ στὴν ψυχὴ τους, σὲ κάθε ἐκδήλωση τῆς ζωῆς τους.

Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ὑπογραμμίσουμε: Ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν ἀνοίγει μόνος του. Θέλει πολὺ δουλειά. Νὰ ξεριζωθοῦν δένδρα - πάθη τυραννικά. Νὰ ἀνατιναχθοῦν τὰ βράχια τῆς σκληρότητας. Νὰ ἰσοπεδωθεῖ μὲ τὴν ταπείνωση τὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς. Νὰ φύγουν οἱ ἀνωμαλίες τῆς ἔπαρσης, τῆς ἀλαζονείας, τοῦ ἀτομισμού, τοῦ συμφεροντολογισμοῦ. Χρειάζεται δυναμίτης, ὁ πανσθενουργὸς λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ δραστικὴ καὶ σωτήρια χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ σπάσει τοὺς ὀγκόλιθους τῆς κακίας. Τὰ βράχια τῆς ἀμαρτίας γιὰ νὰ σπάσουν χρειάζονται ἐκσκαφεῖς τῆς μετάνοιας καὶ συντριβῆς.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος μὲ περισσὴ φροντίδα, μὲ φλογερὸ φρόνημα, δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴ νὰ ἐργάζεται σὰν ἀκούραστος ὁδοποιὸς τὸ ἔργο τῆς προετοιμασίας γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ στὶς ψυχές. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργο ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσει κανεὶς στὴ ζωὴ αὐτή. Τὸ φωτεινὸ καὶ ἅγιο παράδειγμα τοῦ πιὸ μεγάλου προφήτη, τοῦ προφήτη τοῦ ὁποίου τὸ ἐγκώμιο γιὰ τὴν ἀρετὴ του ἔπλεξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ἃς γίνεῖ καὶ γιὰ μᾶς ὁδηγός. Νὰ ἐτοιμάσουμε μὲ ἐπιμέλεια τὸν ἴσιο δρόμο, ποὺ θὰ φέρει τοὺς ἀνθρώπους κοντὰ στὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ. Θὰ φέρει τὸν Χριστὸ στοὺς ἀνθρώπους. Θὰ τὸν φέρει ἔνοικο μόνιμο στὴν ψυχὴ μας.

«Ανήσυχη ή ψυχή μας»

Ἔχουν παρουσιασθεῖ περιπτώσεις ἀθεΐας καὶ ἀρνήσεως ἐκκλησιαστικῆς κηδεΐας. Δικαίωμα τους. Τὸ ἀντιφατικὸ τοῦ πράγματος ἀρχίζει μετὰ: Θέλω τὸν τάφο μου ἔτσι, γιὰ... Τί σὲ ἐνδιαφέρει ὁ τάφος σου καὶ τί θὰ γίνει τὸ σῶμα σου, ἀφοῦ γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει ἄλλη ζωή; – Καλὸ ταξίδι, σύντροφε, ἐκεῖ πού πᾶς καὶ καλὴ ἀντάμωση. Τί καλὸ ταξίδι καὶ γιὰ ποιά ἀντάμωση μιλοῦν; Ἀντάμωση εἶναι φυσικὸ νὰ περιμένουν ἐκεῖνοι πού πιστεύουν καὶ «προσδοκοῦν ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος». Οἱ ἄλλοι;

Τί τὰ θέλουμε; Ἡ ψυχὴ στὴν φυσικὴ τῆς κατάστασιν δὲν ἀρνεῖται, στρέφεται αὐθόρμητα πρὸς τὴν πηγὴ τῆς, τὸν Θεό. «Μᾶς ἔπλασες γιὰ σένα, Θεέ μου, καὶ ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἀνήσυχη ἕως ὅτου ἀναπαυθεῖ κοντά Σου», ἀναφωνοῦσε ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. Πλασμένη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀναζητεῖ. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει σωστά, φυσιολογικά, χωρὶς τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς, τὸν Θεό. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἀποκόπτεται καταδικάζεται σὲ ἠθικὸ μαρασμὸ καὶ πνευματικὸ θάνατο.

Πρέπει νὰ τὸ ὑπογραμμίσουμε. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς μεταφυσικὴ διάστασιν, χωρὶς τὴν υἱικὴ σχέση καὶ ἐξάρτησιν ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν πηγὴ του, δὲν εἶναι ὀλόκληρος. Οὔτε μπορεῖ νὰ ὀλοκληρωθεῖ. Εἶναι λειψός, ἀκρωτηριασμένος. Ψαλιδισμένα τὰ φτερά του. Τοῦ λείπουν οἱ ἀνοικτοὶ ὀρίζοντες τῆς πίστεως. Γιατὶ ζεῖ χωρὶς ἐλπίδα. Καὶ δὲν ὑπάρχει χειρότερη κατάσταση ἀπὸ τὸ νὰ ζεῖ κανεὶς, ὅπως ἔγραψε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, χωρὶς ἐλπίδα, «ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» (Εφεσ. β' 12).

Μὰ ἂν ἀποκοπεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεό, ἂν χάσει τὴ δυνατότητα νὰ ἐπικοινωνεῖ μαζί Του, ἂν δὲν ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὴν «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» προσευχή, τότε τί τοῦ μένει; Τί θὰ ἔχει γιὰ καταφυγὴ καὶ δύναμή του, ὅχι μόνο στὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ πόνου, τῶν θλίψεων, τῶν πειρασμῶν, ἀλλὰ καὶ στὶς ἡρεμὲς ὥρες, ὅταν

θὰ ὀρθώνονται μπροστά του τὰ μεγάλα μεταφυσικὰ προβλήματα καὶ θὰ ζητοῦν ὑπεύθυνη καὶ πειστικὴ λύσιν;

Ἄς μὴν αὐταπατόμαστε. Δὲν μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ φυσιολογικὰ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὶς ὑπερυλικὲς αὐτὲς ἀναζητήσεις. Καὶ ὁ πιὸ ἀδιάφορος καὶ ὁ πιὸ ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὸν Θεό, δὲν λησμονεῖ τὴν προέλευσή του. Δὲν παύει νὰ αἰσθάνεται τὴν οὐράνια καταγωγὴ του. Ὑπάρχουν στιγμὲς πού ἀκούει νὰ ἀναδεύουν μέσα του μεγάλοι πνευματικοὶ πόθοι.

Τί θὰ κάνει; Θὰ τοὺς ἀπωθήσει; Θὰ τοὺς καταπνίξει; Θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀγνοήσῃ τὶς ὑψηλὲς ἐφέσεις τῆς ψυχῆς του; Ἀντιφατικὴ ἡ ζωὴ του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού καταπιέζεται ἢ ἀπωθεῖται ἡ φυσικὴ τάσιν καὶ ροπὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θεῖο, δὲν καταργεῖται οὔτε ἐξαφανίζεται. Ἐκτρέπεται. Ἀπὸ δύναμιν δημιουργικὴ γίνεται δύναμιν καταλυτικὴ, ἐξουθενωτικὴ τῆς προσωπικότητάς του. Ὁ ἄνθρωπος ἀνακαλύπτει νέες θρησκευτικὲς κατασκευάζει καινούργια εἰδῶλα. Ἀλλοτριώνεται.

Καὶ εἶναι ἐπόμενο. Ὁ ἄνθρωπος φέρεται φυσικὰ καὶ ἀβίαστα πρὸς ἐκεῖνο πού ἀγαπᾷ. Ἐξομοιώνεται σιγὰ-σιγὰ μὲ ὅ,τι λατρεύει. Ὅ,τι τὸν ἐμπνέει αὐτὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ μιμηθεῖ. Μορφώνει καὶ διαμορφώνει τὴν προσωπικότητά του.

Ὅποιος ἀγαπᾷ ἀληθινὰ τὸν Θεὸ καὶ ἔχει στενὴν σχέση καὶ ἐπικοινωνία μαζί Του καὶ τὸν ἔχει ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς του

τότε ἀνυψώνεται στὸν θρόνον τῆς χάριτος, «ἵνα λάβῃ ἔλεον καὶ χάριν εὖρη εἰς εὐκαιρον βοήθειαν» (Εβρ. δ' 16). Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συγχρόνως ἐξυψώνεται καὶ ὡς σκεπτόμενη προσωπικότητα. Μὲ τὸ νὰ βρίσκεται σὲ στενὸ σύνδεσμο μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα, τὴν πηγὴ τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγιότητος, τὸν Δωτήρα παντὸς ἀγαθοῦ, δὲν γίνεται ἀπλῶς ἓνας θρησκευόμενος ἄνθρωπος. Γίνεται ὁ σωστὸς καὶ ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Ἐξανθρωπίζεται.

Ἄν μιλάμε σήμερα στὴν ἐποχὴ τῆς ἀλματικῆς πρόοδου γιὰ «ἄγχι πολυτέλειαν», γιὰ πολλαπλασιασμὸ τῶν ψυχικῶν παθήσεων καὶ συγκρούσεων, γιὰ βαθὺ κενό, ἢ αἰτία, ἢ πρώτη καὶ βασικὴ, εἶναι μία. Ἡ ἀπουσία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Καὶ αὐτὴ τὴν ἀπουσία τίποτα καὶ καμιά τεχνολογικὴ κατάκτησιν δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀναπληρώσει.

Δὲν χορταίνει ἡ ψυχὴ μὲ γήινα ἀγαθὰ οὔτε μὲ τὴν κούφια δόξα. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ὁ ἀετὸς μέσα στὸ κοτέτσι. Ἀναζητεῖ τὶς κορυφές. Γιατὶ γι' αὐτὲς εἶναι πλασμένος. Καὶ ἀλίμονο ἂν τὸν καταδικάσουμε σὲ μιὰ καμπύσια ζωὴ. Τὸν ἐκφυλίζουμε. Τὸν διαστρέφουμε. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ. Χορταίνει ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία τῆς μὲ τὸν Θεό. Ἰκανοποιεῖται ἀληθινὰ, ὅταν πετάει πάνω ἀπὸ τὴ λάσπη καὶ τὸ χῶμα στοὺς ἀνοικτοὺς ὀρίζοντες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωσιν: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.com

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

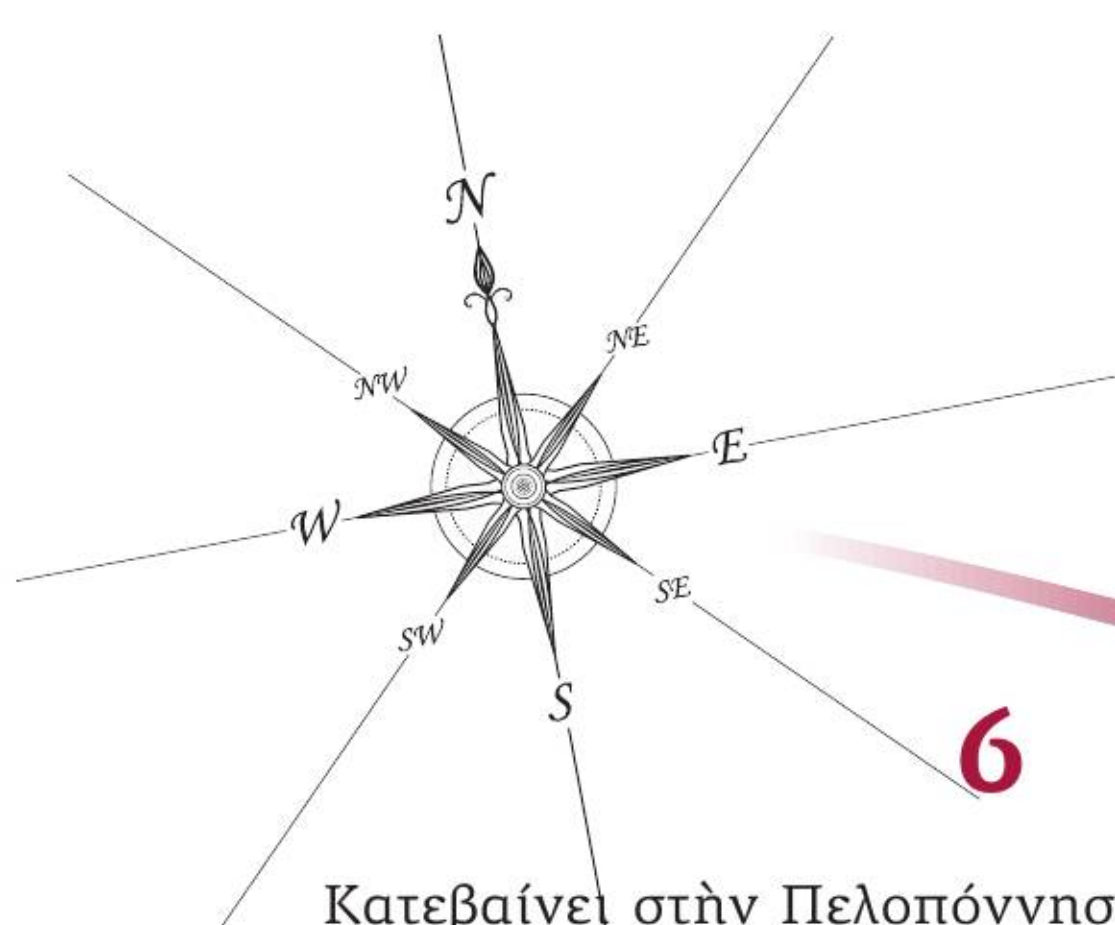
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:
Ἰπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

Κατεβαίνει στην Πελοπόννησο, πού ὅπως εἶπαμε, ἀνέπνεε κάποιο ἀέρα ἐλευθερίας. Μὰ τοῦτο δὲν σήμαινε πὼς ὁ πόνος καὶ ἡ πολὺχρονη δουλεία δὲν εἶχαν ἀφήσει στὶς ψυχὲς πυρακτωμένα σημάδια. Ἡ πίστη ἤθελε τόνωση. Ἡ ἀγάπη συνδαύλισμα. Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο διακονεῖ ὁ Ἡλίας Μηνιάτης καὶ τὰ χρόνια τοῦ Γριμάνη καὶ ὅταν τὸν διαδέχθηκε ὁ στρατηγὸς Μάρκος Λορεδάνος.

Ὁ νέος Ἐνετὸς Διοικητὴς δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθεῖ τὴν μεγάλη ἀξία τοῦ σεμνοῦ κληρικοῦ καὶ σκέφθηκε -ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἔμος- ὅτι ἦταν καιρὸς πιά -ἦταν σαράντα χρονῶν- «νὰ τεθεῖ ἡ λυχνία εἰς τόπον ὑψηλότερον». Τὸν κάλεσε καὶ τοῦ πρότεινε νὰ γίνῃ Μητροπολίτης Κερκίνης καὶ Καλαβρύτων. Μά, ὅπως καὶ ὁ προκάτοχός του, συνάντησε ἄρνηση.

- Ἀφῆστε με ἐδῶ πού εἶμαι. Δὲν θέλω ἐπισκοπικὸ θρόνο.

Ὁ Διοικητὴς ἐπέμενε. Τοῦ ζωγράφισε τὶς ἀνάγκες τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων καὶ τὸν πόθο τοῦ λαοῦ νὰ ἀποκτήσῃ ἕναν ἄξιο Ποιμενάρχη. Μὰ τίποτα.

Ὁ Λορεδάνος ὅμως δὲν ἀπελπίστηκε. Δὲν πέτυχε τὴν πρώτη φορά, μὰ αὐτὸ δὲν προδίκασε πὼς τὸ ἴδιο θὰ συμβεῖ καὶ ἀργότερα. Ἄφησε τὸ πράγμα γιὰ λίγο καιρὸ, βάζοντας φίλους του νὰ τὸν πείσουν. Μὲ τὰ πολλὰ κάμφθηκε καὶ στὰ 1711 ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς ἀρχαίας Ἐπισκοπῆς Καλαβρύτων καὶ Κερκίνης, πού ἰδρύθηκε στὰ 1380 ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Νεῖλο.

Τὴν κατάσταση πού βρῆκε σὰν ἔφθασε στὴν ἐπαρχία του, δὲν μπορούμε νὰ τὴν ποῦμε εὐχάριστη. Ἡ φτώχεια βασάνιζε τὸν κόσμο. Ἡ ἀμορφωσιά ἀκολουθοῦσε. Ἡ πνευματικὴ μιζέρια συμβάδιζε. Ἦταν μαῦρα ἐκεῖνα τὰ χρόνια καὶ μάλιστα γιὰ τὶς ὀρεινὲς ἐπαρχίες.

Γι' αὐτὸ κάθε Ἐπίσκοπος ἐκείνους τοὺς καιροὺς δὲν εἶχε εὐκόλο ἔργο νὰ πραγματοποιήσῃ. Μὴν ζυγίζουμε τὰ πράγματα μὲ τὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς μας, μιᾶς εἰρηνικῆς ἐποχῆς. Καὶ σήμερα κάθε Ἐπίσκοπος, πού θέλει νὰ εἶναι ἀληθινὰ Ἐπίσκοπος, πρέπει νὰ παλέψῃ μὲ μύριες ἀντιξοότητες, μὲ ποικίλα ἐμπόδια. Μὰ τότε τὰ ἐμπόδια ἦταν πολλαπλάσια. Οἱ δυσκολίες πῶς πολλές. Γι' αὐτὸ, ὅποιος ἤθελε νὰ βοηθήσῃ στὴν ἀναγέννηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔπρεπε νὰ κοπιᾶσῃ πολὺ καὶ μὲ πνεῦμα θυσίας νὰ προσφέρει ὑγεία καὶ κάποτε τὴ ζωὴ του.

Τέτοιος ἦταν ὁ νέος Ἐπίσκοπος, πού ἔφθασε στὰ Καλαβρύτα. Ἐτοιμὸς γιὰ κάθε προσφορά,

πού θὰ ἀπαιτοῦσε τὸ καθῆκον του. Καὶ τὸ πρῶτο καθῆκον ἦταν νὰ δώσει κουράγιο, νὰ φτερώσῃ τὸ θρησκευτικὸ καὶ ἠθικὸ αἶσθημα τῶν ραγιαδῶν. Γι' αὐτὸ περιοδεύει στὴν ἐπαρχία του, ἀνεβαίνει πλαγιές, σκαρφαλώνει βουνά, ἐπισκέπτεται τὸ ἕνα χωριὸ μετὰ τὸ ἄλλο καὶ μὲ τὸ λόγο του τονώνει τὴν πίστη καὶ τὸ ἐθνικὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ του.

Τὸν ἴδιο καιρὸ βάζει μπροστὰ καὶ τὴ δικαστικὴ του ἐξουσία, «δικαστικὴ» ὄχι μὲ τὴ σημερινή της ἔννοια, τὴν αὐστηρή. Συμφιλιωτὴς ἦταν τότε ὁ Ἐπίσκοπος, ὅπου κατέφευγαν οἱ Ἕλληνες, γιὰ νὰ τοὺς δώσει τὸ δίκαιο. Πολλὲς φορές ἔγινε διαιτητὴς σὲ μεγάλες ἢ μικρότερες φιλονικίες, καὶ πάντα ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς φιλονικοῦντες νὰ δείξουν συγχωρητικότητα, ἀνοχὴ κι ἀγάπη.

Μὰ πιστεῦε πὼς δὲν ἦταν ἀρκετὸ νὰ μιλάει στοὺς ἄλλους γιὰ ἀγάπη. Ζοῦσε μὲ κάθε τρόπο ὁ ἴδιος τὴν ἀγάπη. Ἐτρεχε στὴν καλύβα τοῦ φτωχοῦ. Βρισκόταν δίπλα στὸν ἄρρωστο. Μοίραζε καὶ τὸ τελευταῖο γρόσι, πού τοῦ ἔδιναν. Καὶ τὰ ἔκανε ὅλ' αὐτὰ χωρὶς τὴν παραμικρὴ «τυμπανοκρουσία». Ἐφάρμοζε τὸ «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου».

Ἀγαποῦσε τὸ λαὸ εἰλικρινὰ ὁ Μηνιάτης, τὸν σεβόταν, τὸν αἰσθανόταν σὰν ἴσο του, καὶ μάλιστα σὰν δάσκαλό του, καὶ γι' αὐτὸ πολεμοῦσε μὲ ἀπόλυτη ἀνιδιοτέλεια νὰ τοῦ δώσει ἐλευθερία, παιδεία, πολιτισμό. Ὡς τὴ στερνὴ πνοή του ἀγωνιζόταν στὶς ἐπάλξεις τῆς ἰδεολογίας του μὲ μιὰ ὄρμη πού τάραζε τὰ λιμνάζοντα νερά. Ἀνάγκαζε τὸ ἔθνος νὰ ξανασκεφθεῖ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὴν ἀρχή, τοῦ ἀνοιγε ὀρίζοντες. Δημιούργησε στὴν ἐπαρχία του μιὰ νέα συνείδηση, μιὰ νέα αὐτοπεποίθηση, μιὰ αἴσθησι τοῦ παρόντος καὶ μιὰ πίστη στὸ μέλλον, πού δὲν ὑπῆρχαν πρὶν.

Οἱ ὑπέρμετροι κόποι, πού τοῦ ἐπέβαλλε ἡ νέα του ἀποστολή, μάζεψαν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του. Οἱ συνεχεῖς ἀγῶνες του καὶ οἱ θυσίες γιὰ τοὺς ἄλλους ἐξάντλησαν τὶς δυνάμεις τῆς πάντοτε ἀσθενικῆς κράσεώς του καὶ ὁ Μηνιάτης ἔπεσε ἄρρωστος βαρειά.

Σὲ λίγο, κάποια μέρα τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1714, τὸ κακὸ νέο πέρασε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ πλημμύρισε ἀπὸ πίκρα τὶς ψυχές: Ὁ Δεσπότης τοὺς πάνω στὰ τρία χρόνια καὶ δέκα μῆνες ἀπὸ τὴν ἐκλογή του στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο, μόλις 45 χρονῶν, φτερούγισε στὰ οὐράνια. Ἐφυγε γαλήνιος καὶ εἰρηνικός, μὲ τὴν βαθιὰ πεποίθησι πὼς πήγαινε στὸν Παράδεισο.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΥΡΟΥΣ

Κατά γενική ομολογία και αναγνώριση ο καθηγητής κ. Κριμιζής είναι ένας Έλληνας επιστήμονας παγκοσμίου κύρους που έχει συνδέσει το όνομά του με την εξερεύνηση του Διαστήματος. Κανένα ανθρώπινο αντικείμενο δεν έχει φτάσει τόσο μακριά όσο το δικό του Voyager. Είναι ο μόνος που έστειλε επιστημονικά όργανα σε όλους τους πλανήτες του ηλιακού συστήματος. Είναι επίσης ένας Έλληνας επιστήμονας που δεν ξέχασε ποτέ την πατρίδα: Δίλωνε πάντοτε διατεθειμένος να βοηθήσει με όσα μέσα και δυνάμεις έχει στη διάθεσή του. Μόνο θλίψη προκάλεσε η απόφασή του να παραιτηθεί από την προεδρία του Έλληνικού Διαστημικού Όργανισμού λίγες μόλις εβδομάδες από την ανάληψη των καθηκόντων του. Είναι δυνατόν να εξακολουθεί η χώρα μας να στερείται τις υπηρεσίες των πηδ λαμπρών ανθρώπων της, να συνεχίζει να διώχνει Έλληνες που δοξάζονται στον υπόλοιπο κόσμο; Θλίψη και απορία για όσα καταγγέλλει. «Άρκετοι ήταν εκείνοι που με προειδοποίησαν ότι μπαίνω σε μια κατάσταση με αναξιόπιστους ανθρώπους, αλλά ο ίδιος ένωσα χρέος απέναντι στην πατρίδα μου να βοηθήσω. Όταν κάποιος φωνάζει μέσα στη νύχτα βοήθεια τι κάνεις; Τρέχεις να βοηθήσεις δίχως να υπολογίζεις τον κίνδυνο. Όταν διαπίστωσα ότι ο Όργανισμός που ιδρύθηκε ήταν ένα κατασκεύασμα χωρίς περιεχόμενο σκέφθηκα ότι είχα μόνο μια διέξοδο: Δεν θα γινόμουν φερέφωνο ανθρώπων που δεν ξέρουν τίποτα για το διάστημα». Επιφανής επιστήμονας και πιστός Χριστιανός είχε διαμνύσει, ότι θα κινηθεί με βάση τις αρχές της «αριστείας, αξιοκρατίας και αξιολόγησης». Άξιες, δυστυχώς, που σήμερα περιθωριοποιούνται. Μεγάλη απώλεια για την Πατρίδα μας, σε μια τόσο κρίσιμη εποχή, να χάνει τέτοια έκλεκτα παιδιά της και να στερείται τις πολύτιμες υπηρεσίες τους.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΝΝΑΒΗ;

Αυτά, λοιπόν, είναι τα σχέδια της Κυβέρνησης για την πολυπόθητη ανάπτυξη, για να έλθει επιτέλους η ευημερία στη χώρα μας; Ύστερα από το σάλιο που προκάλεσε η απόφαση για δημιουργία καζίνο σε διάφορες πόλεις και τουριστικά κέντρα, τώρα ήλθε «το ολιστικό σχέδιο ανάπτυξης της κυβέρνησης, όπως προκύπτει από το κείμενο αλλά και από τις αντιδράσεις των θεσμών, που το έχουν πάρει στα χέρια τους. «Οι προτάσεις δεν αξίζουν ούτε το χαρτί στο οποίο γράφτηκαν», ήταν το σχόλιο υψηλόβαθμου στελέχους της Ε.Ε., το οποίο επικαλείται το γερμανικό περιοδικό *Wirtschaftswoche* στο σχετικό χθεσινό ρεπορτάζ του. Μάλιστα το περιοδικό αναφέρει, ως ένδεικτικό στοιχείο του επιπέδου του σχεδίου, την εκτίμηση της κυβέρνησης ότι θα προσελκύσει επενδύσεις 1,5 δισ. ευρώ με τη νομιμοποίηση της ιατρικής κάνναβης. «Ωστε στην κάνναβη θέλει να στηρίξει η κυβέρνηση την ανάπτυξη της χώρας από την οποία φιλοδοξεί να εισπράξει το άστρονομικό ποσό του 1,5 δισεκατομμυρίου; Θα γεμίσουμε τον τόπο ναρκωτικά, μήπως και τις γλάστρες των μπαλκονιών; Άγνοούν τι έγινε στην Καταλονία; Άς το υπενθυμίσουμε. «Προσπαθεί τώρα να βάλει φραγμό στο όλο και πιο δημοφιλή “κλάμπ κάνναβης”, της Βαρκελώνης, που άρχισαν ως μη κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί για ανθρώπους που ήθελαν να χρησιμοποιήσουν τη μαριχουάνα για ιατρικούς λόγους, αλλά έχουν γίνει δημοφιλή στέκια, όπου γίνεται εμπόριο χασισιού».

ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ ΧΩΡΑ

«Δεύτερη πιο γερασμένη χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι η Ελλάδα σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat που δημοσιεύθηκαν πρόσφατα, καθώς για κάθε τρία άτομα σε παραγωγική ηλικία το 2017 αντιστοιχούσε ένας ηλικιωμένος άνω των 65 ετών... Η ευρωπαϊκή στατιστική υπηρεσία... φέρνει τη χώρα μας σε μια από τις πλέον δυσχερείς θέσεις. Ο ελληνικός πληθυσμός γερνάει, με κίνδυνο να εκτινάξει εκ νέου τη συνταξιοδοτική δαπάνη εκτός στόχου, παρά τις δραματικές περικοπές των συντάξεων, παλαιών και νέων, που έχει συμφωνήσει η κυβέρνηση με τους εκπροσώπους των δανειστών. Με τις εκτιμήσεις της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας το δημογραφικό στην Ελλάδα αναδεικνύεται ως ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα του μέλλοντος... Σήμερα 1,16 εκατομμύρια συνταξιούχοι ζουν με κύρια σύνταξη μόλις 364 ευρώ...» Και δυστυχώς το Κράτος μας, σε μια τόσο κρίσιμη καμπή για την επιβίωσή του, με τις απειλές να πολλαπλασιάζονται καθημερινά από τη γειτονική χώρα, κωφεύει στις εκκλήσεις για συμπάρασταση στη φωνή απογνώσεως των ήρωικών πολυτέκνων. Αντί για αναγνώριση των θυσιών τους, συναντούν την απαξίωση ή την περιφρόνηση. Έως πότε αυτή η άδιαφορία; Και η υπομονή των γενναίων έχει τα όρια της. Καιρός η Κυβέρνηση να απαλλαγεί από την αυταρέσκειά της και να αφουγκραστεί το καθημερινό δράμα των συνανθρώπων μας.

ΥΙΟΘΕΣΙΑ ΑΠΟ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΥΣ!

Μεθοδικά προχωρεί η διάλυση της οικογένειας. Μετά την επέκταση του «σύμφωνου συμβίωσης» και στα «όμοφυλα ζευγάρια» τώρα έρχονται και τα χειρότερα, η «ανάδοχη και υιοθεσία» από αυτά. Η εισηγήτρια του επίμαχου νομοσχεδίου, η αναπληρώτρια υπουργός Κοινωνικής Αλληλεγγύης Θεανώ Φωτίου ξεκαθάρισε ότι «η εξαίρεση ομόφυλων ζευγαριών δεν μπορεί να γίνει...» Το ίδιο και ο γραμματέας του κόμματος Πάνος Ρήγας δήλωσε ότι «η στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ στο νομοσχέδιο για την υιοθεσία και την ανάδοχη είναι αναμφισβήτητη και αυτονόητη...» Και όλα αυτά, δυστυχώς έρημν του ελληνικού λαού, τον οποίο υποτίθεται, πως κάθε δημοκρατική κυβέρνηση σέβεται και υπολογίζει. Πρόσφατη είναι η έρευνα του «ΣΚΑΙ» «Στροφή παρατηρείται των Ελλήνων προς τον κοινωνικό συντηρητισμό. Σε ότι αφορά τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων σχεδόν οι έξι στους δέκα Έλληνες διαφωνούν με τους γάμους ομόφυλων ζευγαριών και το 79,6% διαφωνεί με την υιοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια...» Συντριπτική, λοιπόν, η πλειοψηφία των Ελλήνων που απαιτεί και αγωνίζεται να αναχαιτισθεί επιτέλους το θολό ρεύμα της αδιαντροπιάς και της διαστροφής πριν πνίξει και την άθωα παιδική ηλικία. Και διερωτόμαστε: Οί εισηγητές και υποστηρικτές ενός τέτοιου νομοσχεδίου θα ήθελαν να είχαν υιοθετηθεί από ομοφυλόφιλους; Πάντως ο γνωστός μουσικοσυνθέτης κ. Σταμάτης Σπανουδάκης είχε πει: «Όσον αφορά έμένα, ο πατέρας μου λεγόταν Γιάννης και η μητέρα μου Σοφία. Δεν θα ήθελα να ήταν και οι δύο Γιάννηδες ή και οι δύο Σοφίες».

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ	ΤΕΛΟΣ
Τοχ. Γραφείο	Κ.Ε.Μ.Π.Α.
Αριθμός Λόγους	78

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τηλεκόστος 189
114 72 ΑΘΗΝΑ